

Arca vieții

Lucica Boltasu

Arca vieții

Mi-am coborât privirea...Căzut în contemplare,
Înfiorat de gânduri, de farmec și splendoare,
M-am contopit cu huma și zecile de găze,
Ce mișunau haotic într-un morman de frunze
Și copleșit de toate, simțeam a Ta grandoare.

Mirosul reavăn, umed, de glie-abia săpată,
Îmi amintește iarăși de plugul de-altă dată,
De lucrul lui temeinic în primăveri arzânde,
De spic, de rodul toamnei, de țarini fumegânde
Și-n toate astea Doamne, văd slava Ta de Tată!

M-am apropiat de unda ce clipoceă în matcă,
În susuru-i de apă mă transpuneam, de parcă
Așa-și fi fost de veacuri, călătorind prin lume,
Un picur din izvoare, o mare fără nume,
Oceaan în care zilnic se scufunda o barcă.

Mi-am ridicat privirea, spre înălțimi albastre,
Am inspirat zenitul și cerul plin de astre,
Cu fiecare suflu simțeam tot mai aproape,
Frunze, spice și codrii, țarini și-ntinse ape
Și focul ce mocnește în inimile noastre.

În legănări de valuri, secunde, ani, decenii,
Plutește arca vieții, trecând peste milenii,
În vuiet de furtună, sau blândă adiere,
Ea poate fi sfârșitul sau sfântă mângâiere,
Alege-ți destinația, căci repede trec anii.

Mi-am coborât privirea, căzut în contemplare,
Înfiorat de gânduri, de farmec și splendoare,
Mi-am dezbrăcat ființa de tot ce-i aparține,
De eul nestatornic, de umbre și suspine,
Isuse, Domn al vieții și Te-am ales pe Tine!

04/10/2012, Barcelona-Lucica Boltasu